

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Gf.III.30.253/2020/4.

A felperes:

felperes neve Zrt. (felperes székhelye.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Arató Balázs ügyvéd (ügyvéd címe.)

Az alperes:

Alperes neve (alperes lakcíme.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Ügyvédi Iroda neve-a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szabó Oszkár
ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Dr. Mohay Balázs ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

Vezetői felelősség megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 1.P.20.070/2019/87.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 1.P.20.070/2019/94.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes, mint az adós neve Kft1. „f.a.” (Cg.01., adós székhelye. szám) adós volt vezetője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének 2014. március 31-i bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 27.587.000,- (Huszonhétmillió-ötszáznyolcvanhétezer) Ft-tal csökkent.

Mellőzi a felperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 650.000,- (Hatszázötvenezer) Ft perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 36.000,- (Harminchatezer) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a felperes 132.000,- (Egyszázharminckettőezer) Ft összegű illeték visszatérítésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az adós neve Kft1. (továbbiakban: adós) 2006. június hó 29. napján került bejegyzésre a cégjegyzékbe, tagja 2012. július 4. napjától az Zrt2. (adós tagja Zrt.), amelynek ügyvezetője alapításától (2009. március 27.) az alperes volt 2014. június 12. napjáig, a részvényeket az alperes és édesapja birtokolták, majd a részvényeket 2015. július 21. napján személy 1. neve város neve-ben lakó külföldi állampolgár szerezte meg, ezen időponttól ő lett egyben a cég képviselője is. Az adós tagját az illetékes cégbíróság 2016. június 01. napján kelt és 2016. június 18. napján jogerőre emelkedett, majd 2016. július 27. napján közzétett Cgt.01-...../2. számú végzésével megszüntnek nyilvánította, amelyet követően felszámolás alá került, a felszámolásának kezdő időpontja 2016. október 12 napja.

[2] Az alperes 2014. június 24. napjától az adós ügyvezetője lett, amely tisztségéről 2016. június hó 13. napján kelt nyilatkozatával azonnali hatállyal lemondott, amelyet az adós

tagja – személy 1. neve útján - elfogadott. Az ügyvezetői tisztségről történő lemondást az illetékes cégbírósághoz nem jelentették be.

[3] Az adós tagjának az alperes a felszámolás előtt átadta az adós iratanyagát, így a munkaszerződéseket, vevő és szállító szerződéseket, dokumentációkat, banki papírokat, azonosítókat, míg az adós volt könyvelője a könyvelési iratokat. Az alperes az adós tárgyi eszközeivel, készletével azonban az adós tagjának nem számolt el, azokat nem adta át.

[4] Az alperes ügyvezetői tisztsége alatt az adós cég beszámoló készítési, letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének eleget tett. A 2015. december 31-i fordulónapra készített mérleg szerint az adós 5.036.000,- Ft összegű tárgyi eszközzel, 501.000,- Ft összegű készlettel, 243.000,- Ft összegű követeléssel és 240.000,- Ft pénzeszközzel rendelkezett, az aktív időbeli elhatárolások összege 279.000,- Ft volt.

[5] A 2013. december 31-i mérleg szerint az adós forgóeszközeinek értéke 16.108.000,- Ft- – ezen belül pénzeszköze 8.798.000,- Ft-ot – tett ki, rövid lejáratú kötelezettsége 19.939.000,- Ft volt. 2014. január 1. és március 31. napja között az adósnak 185.000,- Ft árbevétele keletkezett 1.967.000,- Ft összegű beszerzés mellett, a felperes felé fennálló kölcsön visszafizetési kötelezettségének határidőben (2014. március 1.) nem tudott eleget tenni. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2014. március 31. napján bekövetkezett, amely ezt követően folyamatosan fennállt.

[6] 2014. május 12. napján az adós részére a A Kft. 15.000.000, - Ft + ÁFA összeget átutalt. Ezt követően 2014. május 30. napján, illetve 2014. június hó 2. napján az adós társaság két részletben a B Kft.-nek átutalt összesen: 19.050.000,- Ft-ot (10.000.000,- Ft és 9.050.000, - Ft) egy megállapodás alapján, amely szerint a B Kft. üzletviteli tanácsadás keretében egy tanulmány készítését vállalta az adós részére, külföldi piacra lépéssel kapcsolatban. Átutalt továbbá az adós 2014. június 23. napján a C Kft.-nek 2.000.000,- Ft-ot, majd 2014. június 24. napján 1.000.000, - Ft-ot, amely cégben tag személy 2. neve, és személy 3. neve, az alperes hozzátartozói.

[7] A felperes jogelődje és az adós között 2013. november 26. napján kölcsönszerződés jött létre, mely alapján a felperes 11.500.000, - Ft összegű kölcsönt nyújtott az adósnak. A kölcsön és a kamata visszafizetésének határideje 2014. március hó 01. napja volt. Az alperes visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes vele szemben 2016. április hó 11. napján felszámolási eljárást kezdeményezett. A Szegedi Törvényszék 15.Fpk.75/2016/17. számú végzésével elrendelte az adós felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja: 2016. december 19. napja.

[8] A felperes hitelezői igényét az adós felszámolója 15.273.579, - Ft összegben nyilvántartásba vette.

[9] Az adós felszámolási eljárása során a felszámoló felhívta az adós cégnyilvántartásba bejegyzett képviselőjét, az alperest a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 31. §-ában írt kötelezettségei teljesítésére. Ennek az alperes nem tett eleget, ezért a Szegedi Törvényszék 15.Fpk.06-16-000075/27. sorszám alatti végzésével

pénzbírsággal sújtotta. Ezt követően az alperes a másodfokú eljárásban okirattal igazolta, hogy ügyvezetői tisztségéről 2016. június 13. napján azonnali hatállyal lemondott, és azt, hogy az iratokat az adós tagjának átadta. Erre a tényre figyelemmel az alperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla 2017. december hó 19. napján kelt Fpkf.III.30.209/2017/7. számú végzésével a pénzbírság kiszabásáról rendelkező végzést megváltoztatta és a pénzbírság kiszabását mellőzte.

[10] A felszámolási eljárás során a felszámoló részére tevékenységzáró mérleg, irat és vagyon átadása nem történt. Az adós elleni felszámolási eljárás a Szegedi Törvényszék 2018. január 25. napján kelt, 2018. május 24. napján jogerőre emelkedett 15. Fpk 75/2016/39. számú végzéssel egyszerűsített módon befejezésre került, amelyet követően az adóst 2018. június 18. napján a cégnyilvántartásból törölték.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[11] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adósnál bekövetkezett fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdetét, azaz 2013. november 26. napját követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel összefüggésben az adós vagyona 43.405.000, - Ft-tal csökkent, illetve hitelezői igényének teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsult. Álláspontja szerint az alperes jogellenes magatartást tanúsított, amikor rávette a kölcsönszerződés megkötésére abban az időpontban, amikor az adós már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az alperes ekkor az adós tagjának, az adós tagja Zrt.-nek az ügyvezetőjeként az adós társaság árnyék ügyvezetője volt. Hivatkozott arra is, hogy az alperes akkor sem kezdeményezett az adósnál pótbefizetést, tőkeemelést, hogy elkerülje a társaság megszűnését amikor ügyvezető lett, holott a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállt. Az alperes ügyvezetői tisztségéről való 2016. június 13-ai lemondása jogellenes volt, és az okozati összefüggésben áll a társaság kialakult helyzetével, illetőleg ennek következménye, hogy mint hitelező nem jut hozzá a követeléséhez. Érvelése szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint a bizonyítási kötelezettség az alperest terheli, mivel 2015 évre nem teljesített mérlegkészítési, letétbe helyezési kötelezettségét, és a felszámolás kezdő időpontját követően neki felróhatóan nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeinek.

[12] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, az éves beszámolóval kapcsolatos kötelezettségeit 2015. évben teljesítette, a 2015. évre vonatkozó beszámoló 2016. május 05. napján közzétételre került. 2016. évre vonatkozóan pedig ilyen kötelezettsége nem volt, mivel ügyvezetői tisztsége 2016. június 13-án azonnali hatállyal megszűnt. Erre figyelemmel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése nem alkalmazható. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kereset szerinti időpontban történő bekövetkezését, illetve azt, hogy amennyiben ez a körülmény fennállt vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyta volna.

[13] A Szegedi Törvényszék 1.P.21.325/2017/28. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.268/2018/4. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a

bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Rámutatott, a Cstv. 33/A. § szerinti felelősség körében nemcsak az ügyvezető, hanem a volt ügyvezető is köteles a Cstv. 33. § (1) bekezdés kifejezett rendelkezése folytán a 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vagyonátadásra. Azt ugyanakkor az alperes sem állította és nem is igazolta, hogy az adós tagja Zrt. képviselőjének az adós mérleg szerinti vagyonát a lemondáskor, vagy azt követően átadta. A vagyonátadás hiányát erősíti a lemondó nyilatkozat és az irat átadásról készült okirat tartalma. Mindezek egybevetéséből – a rendelkezésre álló adatokból – arra a következtetésre jutott, hogy a vagyon átadás az alperes részéről nem történt meg a tag irányába, ezért a vagyon átadásra a volt vezető a felszámoló felé köteles, mely szintén nem történt meg. Ennek következményeként pedig a felperes helyes hivatkozása szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés szerint a bizonyítási teher megfordul. A megismételt eljárásra előírta, meg kell állapítani a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját, illetőleg meg kell határozni a felperes által megjelölt vagyonsökkenés összegét, illetőleg a ki nem elégített hitelezői igény összegét, másfelől az alperest a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint tájékoztatni kell arról, hogy a bizonyítási teher megfordult, tekintettel arra, hogy vagyonátadási kötelezettségét nem teljesítette, ezért neki kell bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[14] A megismételt eljárás során a felperes a keresetét fenntartotta azzal, hogy a vagyonsökkenés összegét 48.137.000,- Ft-ban jelölte meg, amelyből 19.788.000,- Ft áron aluli ingatlan értékesítésből, 19.050.000,- Ft a B Kft. részére, 3.000.000,- Ft a C Kft. részére történt átutalásból származik, míg 6.299.000,- Ft az át nem adott vagyon értéke. Hangsúlyozta, az alperes az ingatlankezelőtől megkapott pénzösszeget a családtagjai vezetésében álló társaságnak, illetőleg a veszteséges, alkalmazottal nem rendelkező, tevékenységet nem folytató B Kft.-nek utalta át, mely úgyszintén a jogellenes hitelezői érdekeket sértő ügyvezetői magatartást támasztja alá.

[15] Az alperes ellenkérelmében továbbra is kérte a kereset elutasítását, állította, a bizonyítási teher nem fordul, mert a felszámolást megelőzően vezetői tisztségéről lemondott, és lemondásával egyidejűleg a társaság működését érintő iratanyagokat a tagnak átadta, úgyszintén valamennyi banki dokumentumot és hozzáférést is, így az adós társaság pénzösszegeit tartalmazó bankszámlák feletti hozzáférés biztosítva lett. Előadta, az 5.036.000,- Ft összegű tárgyi eszköz beruházásra adott előleg volt, melyet az adós társaság egy vállalkozási szerződés keretében történő fizetési kötelezettség alapján a Kft3. vállalkozó javára megfizetett. A vállalkozási szerződés szerint egy a társaság üzleti tevékenységéhez köthető bemutatóterem kivitelezésére jött létre. Hivatkozott arra, lemondásakor az adós székhelye és az egyetlen működési helye a adós székhelye. szám alatt volt, valamennyi készletet ott tárolt. Bár külön nem rögzítették átadás-átvételi jegyzőkönyvben, hogy az alperes a társaság székhelyén található iroda és raktár kulcsait átadta a társaság tagjának, azonban ez következik abból, hogy a társaság tagja az alperes ügyvezetői tisztségről való lemondását elfogadta, és annak körében külön kifogást nem terjesztett elő. Állította, hogy a vagyonátadás is megtörtént, ennek igazolására csatolta az utolsó tárgyalás előtt, a tag tulajdonosának 2020. szeptember 03. napján város neve-ben kelt nyilatkozatát arról, hogy a kulcsokat, jelszavakat, eszközöket, így 5.036.000,-Ft tárgyi eszközt, 501.000,-Ft készletet, 240.000,- Ft pénzeszközt, és ezen felül valamennyi vagyonelemet átvett. Vitatta a vagyonsökkenés összegét, mivel egyrészt a vagyont átadta, másrészt 2014. június 24-től lett ügyvezető, ezért a korábbi gazdasági események terhére nem értékelhetők. Vitatta továbbá,

hogy ingatlant értékesített volna az adós, és azt, hogy a felépítmény értékesítése áron alul történt, valamint hivatkozott arra, hogy a kifizetések valós gazdasági eseményeket takarnak, és az adós külföldi piacra lépését, működését szolgálták.

Az elsőfokú ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 250.000,- Ft perköltséget. Határozatának indokolása szerint az alperes az eljárás során teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolta, hogy a vezetői tisztségének a felszámolás kezdő időpontját megelőző megszűnésekor az adós gazdasági társaság tagjának az adós vagyonát átadta, így a felszámoló felé a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vagyónátadási kötelezettség nem terhelte. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felperes kötelezettsége volt bizonyítani, hogy az adós gazdasági társaság 2013. november 26. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, továbbá, hogy az alperes a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. Az igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján megállapította, az adós 2014. március 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel a 2014. I. negyedévről benyújtott áfabevallás szerint az adósnak csupán 185.000,- Ft árbevétele keletkezett 1.697.000,- Ft beszerzés mellett, azaz a társaság likviditása a veszteséges gazdálkodás következtében tovább romlott. A társaság tárgyi eszközeit eddig az időpontig nem értékesítette, azaz forgóeszközállománya csak az értékesítéshez kapcsolódó 185.000,- Ft-tal növekedett a beszerzésekhez kapcsolódó tartozás növekedés vagy pénzeszköz csökkenés mellett. Így az adós a 2013. november 26. napján a felperes által nyújtott 11.500.000,- Ft kölcsöntartozást a 2014. március 1-i fizetési határidőben nem tudta visszafizetni. Tanú 1. neve tanú vallomása alapján bizonyítottanak találta, hogy a B Kft.-nek felé történt átutalás a külföldi, angliai piacra lépés érdekében üzletviteli tanácsadás keretében rendelt tanulmány ellenértéke volt. Úgy ítélte, bár az összeg kifizetése az adós vagyonát csökkentette, a felperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az alperes nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével végezte a tevékenységét. A kifizetések időpontjában ugyanis az alperes nem volt az adós társaság ügyvezetője, felelőssége legfeljebb árnyékügyvezetőként merülhetne fel. Az adós még a kifizetéseket követően több mint két évig működött, gazdasági tevékenységet folytatott, így önmagában a kifizetésekből nem vonható le egyértelmű következtetés arra, hogy azok vagyonkimentési céllal történtek, illetve, hogy azok ésszerűtlen, a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartás következményei. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet elkerülése, illetve a hitelezői veszteségek csökkentése úgy is biztosítható, hogy az adós a tevékenység folytatásával az általa hivatkozott külföldi piacra lépéssel új bevételekre tesz szert és ebből fedezi a hitelezői követeléseket, amely eredményeként akár a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet is megszüntethető.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[17] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával kérte megállapítani, hogy az alperes az adós neve Kft.-nél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően árnyékügyvezetőként, majd bejegyzett vezető tisztségviselőként a vezető feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben az adós neve Kft. vagyona 48.137.000,- Ft-tal – vagy a másodfokú bíróság által megállapított mértékben – csökkent, és ezért a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Hivatkozott arra, az ítéltábla a bizonyítási teher alakulását, annak megfordulását egyértelművé tette korábbi határozataiban, ezért elegendő lett volna a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját bizonyítani, valamint megjelölni az adós vagyonában ezt követően bekövetkezett vagyonszőkenés összegét, míg az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el. Ehhez képest a felperes minden, a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősség megállapításához szükséges tényt és körülményt bizonyított, az alperes pedig egyáltalán nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének. Álláspontja szerint bizonyított az is, hogy az alperes 2009. március 27. napjától 2014. június 24. napjáig a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerinti ügyvezetője volt az adósnak. Az alperes ugyanis ebben az időszakban vezető tisztségviselője volt az adós egyedüli tagjának, az adós tagja Zrt.-nek, továbbá a felperes és az adós között létrejött kölcsönszerződés megkötése során az alperes, mint döntéshozó személy tárgyalta a felperes vezető tisztségviselőjével, amely tényt a perben az alperes sem vitatott. Erre utal továbbá az is, hogy az adós bankszámlájának forgalmi adataiból megállapíthatóan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben rendszeresen történtek kifizetések az alperes családjához tartozó személyek részére. Előadta, az igazságügyi szakértő szakvéleménye alátámasztja, hogy az adós 2014. március 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, valamint a vagyona 2014. április 1. és június 30. napja között csökkent ingatlan áron aluli értékesítése miatt 19.788.000,- Ft-tal, a B Kft. részére kifizetett 19.050.000,- Ft-tal, a C Kft. részére kifizetett 3.000.000,- Ft-tal és a felszámolónak át nem adott vagyontárgyak 6.299.000,- Ft-os összegével. A B Kft. részére kifizetett összeg kapcsán utalt arra, nem életszerű és egyértelműen a hitelezők megkárosításaként értékelendő, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós neve Kft. külföldre lépést fontolgasson, mivel az az egyik leginkább tőkeigényes tevékenység, és a megbízott nem egy professzionális cég, hanem olyan piaci szereplő, amely maga is veszteséges, vagyis arra sem képes, hogy a belpiacon megállja a helyét, és még a tanácsadást is alvállalkozó útján végzi. Az összeg pedig ellentétes a piaci árakkal, kirívóan eltűzött. Az ügyletet továbbá sem szerződés, sem produktum nem bizonyítja, hanem csupán a jogcím feltűntetése nélküli pénzáttalalásra nézve áll rendelkezésre bizonyíték. A C Kft. részére kifizetett összeg esetében arra hivatkozott, hogy ez a gazdasági társaság az alperes rokonai tulajdonában áll. Megítélése szerint a 2015. évi mérlegben szereplő 6.299.000,- Ft összegű vagyonátadását az alperes nem bizonyította az utolsó tárgyalást megelőzően benyújtott nyilatkozattal. Kiemelte, egy olyan személy tett öt év elteltével nyilatkozatot, aki ország neve-ből-ből Magyarországon átvette a súlyosan veszteséges, felszámolásba sodródó adós tagja Zrt.-t, és azon keresztül az ugyanilyen helyzetben lévő leányvállalatot, amelynek ezáltal közvetett tulajdonosa lett úgy, hogy ezt követően egyik cég sem végzett semmilyen tevékenységet, adóbevallást nem nyújtottak be, az adós állítólagosan lemondó ügyvezetőjét a szóban forgó személy nem törölte a cégjegyzékből, új ügyvezetőt nem jelölt ki, a felszámolóval semmilyen módon nem működött együtt, egyetlen cégiratot sem adott át. Emellett az állítólagos iratátadásra település neve került sor, holott az adós székhelye város neve-en volt, így a cég házipénztárának és a vagyonának is város neve-en kellett lennie a jogszabályok szerint. A nyilatkozatban az sincs kifejtve tételesen, hogy milyen tárgyi eszközöket, milyen készletet adott át állítólagosan az alperes. Kifogásolta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy az adós a kifizetéseket

követően több mint két évig működött, gazdasági tevékenységet folytatott, mivel nem nevezhető működésnek és gazdasági tevékenység folytatásának az, hogy egy cég három éven keresztül fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, kiürített állapotban vegetál, bevételekre egyáltalán nem tesz szert. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság az alperes egyoldalú, konkrétumok nélküli nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a felperes által nyújtott kölcsön az adós megmentését célozta, ez ugyanis nem került szóba a szerződéskötéskor, viszont amennyiben az alperes részéről a kölcsön igénylésének ez volt a tényleges célja, az alperes ebben az időszakban, mint árnyéküzveztető a felperest kirívóan jogellenes módon félrevezette, amely szintén a visszaélészerű, hitelezőket megkárosító magatartást támasztja alá.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, bizonyította az eljárás során, hogy vagyonátadási kötelezettségét teljesítette, míg a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az ítéltábla döntésének indokai

[19] A felperes keresetében az alperes vezetői felelősségének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatát nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, vagyonszökkenést okozott, és ezáltal a hitelezői követelése teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Követelését a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdésére alapította.

[20] Ha a jogi személy vezető tisztségviselője a jogi személy tevékenységi körében jár el, és ilyenkor a jogi személlyel szerződéses vagy szerződésen kívüli jogviszonyban álló harmadik személynek érdeksérelmet okoz, a polgári jogi felelősség jogkövetkezményei általában a jogi személlyel szemben alkalmazhatók. Más a helyzet akkor, ha a jogszabály szankciós jelleggel átviszi a felelősséget a vezető tisztségviselőre. Ebben az esetben a vezető tisztségviselő a deliktualis kárfelelősség feltételei szerint felel a felróható magatartással okozati összefüggésben keletkező vagyoni hátrányért. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdése továbbfejlesztette a vezető tisztségviselőre irányuló korábbi felelősségi szabályokat, és a korlátolt felelősség speciális áttörésével a jogszerűtlen gazdálkodásért való felelősséget (wrongful trading) intézményét honosította meg annak érdekében, hogy a gazdasági társaság vezetését csődközelben visszatartsa a hitelezői érdekeket sértő magatartásoktól. A hitelezővédelmi tényállás beiktatását az indokolta, hogy a felelősen gazdálkodó üzletembertől elvárható, hogy az irányítása alatt álló céget a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése esetén úgy működtesse tovább, hogy a hitelezők esélyét követeléseik behajtására ne veszélyeztesse. Ilyen esetben a vezető tisztségviselőnek – ha nem kezdeményezi a csődeljárást, illetve a felszámolási eljárást – minden intézkedésével arra kell törekednie, hogy a hitelezők követelésükhöz hozzájussanak.

[21] A fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése esetén a vezetővel szembeni kártérítési felelősséghez [Gt. 30. § (3) bekezdés] az igényérvényesítés szabályait a 2006. július 1. napján hatályba lépett 2006. évi VI. törvény iktatta be a Cstv. – mint külön törvény – rendelkezései közé akként, hogy az igényérvényesítés két lépcsőben történhet, először megállapítási kereset

[Cstv. 33/A. § (1) bekezdés], majd annak eredményessége után külön marasztalási kereset előterjesztésével [Cstv. 63.§. (3) bekezdés, majd módosítást követően Cstv. 33/A. §. (11) bekezdés].

[22] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2014. március 15. napján történt hatályba lépésével egyidejűleg hatályon kívül helyezésre került a Gt. (annak 30. §-a is), azonban a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének a gazdasági társaság megszűnése esetére a Ptk. 3:118. §-a azonos rendelkezést tartalmaz, amelyet a Cstv. 33/A. § (14) bekezdése alapján szintén együttesen kell alkalmazni a Cstv. 33/A. § rendelkezéseivel. Ezen rendelkezések jelen perben az igényérvényesítés jogalapjául szolgálnak.

[23] Az elsőfokú bíróság által a keresetlevél benyújtásának időpontjára tekintettel (2017. július 20.) helyesen alkalmazott – a Cstv. 83/R. § (4) bekezdése alapján a 2017. július 1. napjától indult perekben irányadó, – Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint, a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

A (2) bekezdés értelmében a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A (4) bekezdés alapján mentesül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az (5) bekezdése kimondja, amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott lététbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a-d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezető tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[24] A vezető által a hitelezőknek okozott kárt a fenti szabályozás szerint kétféleképpen lehet érvényesíteni. Az elsőlépcsős megállapítási per megindítására mind az adós felszámolója, mind az adós hitelezői jogosultak. A vezető tisztségviselő helytállási kötelezettségének jogerős ítélettel történő megállapítása esetén a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti második lépcsős marasztalási per megindítására már csak a hitelezők jogosultak, de

bármely hitelező, a felszámolás során kielégítetlenül maradt követelésének érvényesítése érdekében. Ez tartalmában azt jelenti, hogy az adós gazdálkodó szervezetnél bekövetkező teljes vagyonsökkenés, illetve valamennyi hitelező követelésének teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulásának megállapítására terjeszthető elő a megállapítási kereset, függetlenül a perindító hitelező saját hitelezői igényének mértékétől.

[25] Nem vitatottan a felperes hitelezői igényét az adós felszámolója nyilvántartásba vette, így a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja szerint hitelezőnek minősül, azaz a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti megállapítási per megindítására jogosult. (Megjegyzendő, hogy a felszámolás iratai alapján a felperes volt az egyedüli felszámolásba bejelentkezett hitelező.)

[26] Megállapítható az is, hogy az alperes az adós felszámolását (2016. december 19.) megelőző három éven belül az adós cégjegyzékbe bejegyzett vezető tisztségviselője volt 2014. június 24-től, azaz vele szemben előterjeszthető volt a Cstv. 33/A. §-a szerinti megállapítási kereset.

[27] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén – főszabályként – a perben a felperesnek kell állítania és bizonyítania [jelen ügyben alkalmazandó Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdés]:

- a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, és egy konkrét időpontot, amikor az már fennállt (nem szükséges a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének kezdő időpontját állítania és bizonyítania);

- az ezt követően kifejtett hitelezői érdekeket sértő konkrét vezetői magatartásokat, mely magatartásokkal okozati összefüggésben vagy az adós vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat;

- és az okozati összefüggést, a magatartás és a vagyonsökkenés, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítésének meghiúsulása között.

E feltételek felperes általi bizonyítottsága esetén, az alperesi vezető a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írt okok bizonyításával kimentheti magát a felelősség alól.

[28] A vezetői felelősség körében érvényesülő fenti általános bizonyítási szabályok alól kivételt jelent a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének szabálya, amely nem önálló felelősségi alakzat, az a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésével együtt értelmezendő. A Cstv. 33/A. § jelen ügyben alkalmazandó, 2017. július 1. napjától hatályos (5) bekezdése a korábbi szabályozástól eltérően nem a hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó törvényi vélelmet tartalmaz, hanem a szabályozás – tartalmában is eltérően – a bizonyítási kötelezettség fordulására vonatkozó szabályt ír elő (BDT2018. 3831). Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén – ha a felperes a vezető mulasztását (azaz a beszámolókészítési és letétbe helyezési kötelezettség, vagy Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettség teljesítésének mulasztását) igazolja – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében a vezetői felelősség megállapítására vonatkozó tények tekintetében az alábbi két tényállási elemre a felperesnek csak tényállítást kell tennie:

- a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltára, az alperes vezetői tisztségviselői jogviszonya alatt (konkrét időpont megjelölése nélkül),

- és vezető hitelezői érdekeket sértő magatartásra (konkrét károkozó magatartás megjelölése nélkül).

[29] Az alperes mérlegkészítési, letétbehelyezési kötelezettségének, illetve a felszámolás elrendelésekor tevékenységzáró mérlegkészítési, irat-, vagyonátadási kötelezettsége mulasztásának következménye tehát az, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher átfordul, és az alperesnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Ha e tényeket az alperes nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított tényeknek tekinteni, nevezetesen, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a vezetői tisztségének időtartama alatt, és a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe (EBD2018.G.2., BDT2020.4121).

[30] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére való hivatkozás esetén azonban a felperesnek kell állítania és bizonyítani továbbra is a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő azon tényt, hogy az alperesek mulasztása és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása közt ok-okozati összefüggés áll fenn. A bizonyítási teher e körben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján nem fordul át az alperesre.

[31] A felperes fellebbezési hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett azzal, hogy nem vette figyelembe a Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.268/2018/4. számú hatályon kívül helyező végzésében, valamint a Gpkf.III.30.083/2020/2. számú végzésében foglaltakat a bizonyítási teher fordulása tekintetében.

[32] A felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdésében foglaltakra alapítva terjesztette elő, mely esetben a fent kifejtettek szerint a vezetői felelősség megállapításához szükséges tényállási elemek tekintetében a bizonyítási teher fordul, ha a vezető (5) bekezdésben foglaltak szerinti mulasztását a felperes bizonyítja. A Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.268/2018/4. számú hatályon kívül helyező végzésének meghozatalakor, az addig rendelkezésre álló adatok alapján találta megállapíthatónak a bizonyítási teher fordulását a vagyonátadási kötelezettség elmulasztása miatt, de további bizonyítás lefolytatásának szükségessége okán az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. A megismételt eljárásban az alperes érdemi ellenkérelmét megváltoztathatta, így a bizonyítási teher fordulását vitathatta, hivatkozhatott arra, hogy a vagyonátadás is megtörtént, tekintettel arra, hogy jelen eljárásra irányadó Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény tiltó rendelkezése hiányában az ellenkérelem-változtatásnak helye volt. A megismételt eljárásban az alperes vagyonátadásra vonatkozóan előadást tett, bizonyítékot terjesztett elő és az elsőfokú bíróság az így beszerzett bizonyítékokat mérlegelve eltérhetett az ítéltábla végzésétől, ezzel eljárási szabályt nem sértett. Ettől eltérő kérdés az, hogy helyesen mérlegelte-e a bizonyítékokat.

[33] Az ítéltábla a megismételt eljárásban hozott Gpkf.III.30.083/2020/2. számú végzésében kifejezetten rögzítette, hogy a vagyoni biztosíték nyújtásra kötelezésről való döntésnél az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére való hivatkozást figyelmen kívül hagyva, azt indokolás nélkül kizárólag a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján bírálta el. Ezt a felperes fellebbezésében nem támadta, ezért az ítéltábla – a Pp. 253. § (3) bekezdés szerint a fellebbezés korlátai között eljárva –, anélkül, hogy a bizonyítási teher fordulás kérdésében, azaz a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazhatóságáról állást foglalt volna, az addig rendelkezésre álló adatok alapján a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerint is – a felperesre kedvezőtlenebb bizonyítási teher mellett – a vagyoni biztosítékadásra kötelezéshez szükséges tényállási elemek fennálltát, a valószínűsítés szintjén megállapíthatónak találta.

Ezért rögzíthető, hogy az ítéltábla hatályon kívül helyező végzése és a vagyoni biztosíték nyújtása tárgyában hozott végzése a bizonyítási teher kérdésében az ügyet véglegesen nem döntötte el, az elsőfokú bíróság a további bizonyítás eredményeként álláspontját azoktól függetlenül alakíthatta ki, azaz eljárási szabályt nem sértett.

[34] A felperes fellebbezésében állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett azzal is, hogy a Pp. 221. § -ában foglalt indoklási kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság az ítélet (17. pontjában) indokolta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése álláspontja szerint nem alkalmazható, az alperes vagyónátadásra vonatkozó bizonyítékait elfogadta, és ezt követően a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben foglalt egyes tényállási elemekre indokolást tett. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. március 31. napján való bekövetkeztét (19. pont), a vagyonsökkenést 15.000.000,- Ft-os összegben megállapította, amely a B Kft. részére történt kifizetéssel valósult meg (21. pont). Az okozati összefüggés hiányát a 21. pontban rögzítette és indokolta. Az, hogy a fél az indokolásban foglaltakat nem tartja kielégítőnek, vagy helyesnek, az az indokolási kötelezettség elmulasztását nem jelenti.

[35] A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes azon időszakban, amikor még vezetőként a cégnyilvántartásban nem szerepelt, árnyékvezetőként járt el, és erre is hivatkozva kérte felelőssége megállapítását a 2014. június előtti időszakra. Az elsőfokú bíróság e körben indokolást nem adott, hogy miért nem tekinti árnyékvezetőnek az alperest, mivel azonban az ok-okozati összefüggés tekintetében nem találta fennállónak a felelősséget, eljárási szabályt nem sértett, hogy e minősítésről nem foglalt állást.

[36] Ezt követően az ítéltábla a fellebbezés alapján vizsgálta, helyesen értékelte-e az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher kérdésében előadott nyilatkozatokat, bizonyítékokat, helyesen mellőzte-e a bizonyítási teher fordulásának megállapítását.

[37] Jelen esetben a felperes kereseti kérelmét a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdésben foglaltakra hivatkozva terjesztette elő, előadta, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2015. évre vonatkozó beszámolóját az alperes, mint cégjegyzékbe bejegyzett vezető nem készítette el, továbbá a felszámolást megelőző napra szóló (2016. december 18-i) tevékenységzáró

mérlegkészítési kötelezettségének nem tett eleget, illetőleg iratokat, vagyont a felszámolónak nem adott át, ezért fordul a bizonyítási teher.

Az alperes előadása szerint a bizonyítási teher fordulás nem alkalmazható, ugyanis a 2015. évre szóló mérleget 2016. május 5. napján letétbe helyezte, amelyet a perben igazolt, továbbá előadta, hogy 2016. június 13. napján vezetői posztjáról azonnali hatállyal lemondott, így 2016. december 9. napjával a felszámolást megelőző nappal mérlegkészítési kötelezettség nem terhelte, és a társaság iratait a társaság tagjának átadta. A hatályon kívül helyezést követően pedig az elsőfokú bíróság 2019. január 21. napján kelt 2. sorszámu végzésére 2019. február 14. napján kelt 8. sorszámu beadványában bejelentette, hogy a vagyonátadási kötelezettségének is eleget tett, majd a bírósághoz 2020. október 6. napján benyújtott 83. számú beadványához mellékelten csatolta az adós gazdálkodó szervezet egyetlen tagja vagyonátvétellel kapcsolatos, 2020. szeptember 3. napján város neve-ben kelt nyilatkozatát.

[38] A vezető tisztségviselőt a cég működése alatt mérlegkészítési és közzétételi kötelezettség terheli [számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 20.§ (6) bekezdés], ekörben az eljárás során az alperes a 2015 évre szóló kötelezettségének teljesítését igazolta. A vezetőt ezen túl, az adós felszámolásának elrendelése esetén, tevékenységzáró mérlegkészítési kötelezettség és irat-, és vagyonátadási kötelezettség terheli (Cstv. 31. §). Ezek a kötelezettségek a vezetői tisztség fennállása alatt terhelik a vezetőt, illetve, ha a vezetői tisztsége a felszámolást megelőzően megszűnik, úgy az irat-, és vagyonátadás megtörténtét kell igazolnia.

[39] A felperes vitatta, hogy a vezető tisztségről az alperes ténylegesen 2016. július 13-án lemondott, és ha az meg is történt, vitatta az irat- és vagyonátadás megtörténtét is.

[40] Tény, 2014. június 24. napjától a felszámolás elrendeléséig ügyvezető a közhiteles cégnyilvántartás szerint az alperes volt. A Ptk 3:25.§ (1) bekezdés d/ pontja szerint a vezetői megbízás lemondással megszűnik. A vezető a megbízásról a jogi személyhez vagy döntéshozó szervéhez címzett nyilatkozattal bármikor lemondhat.

[41] A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2016. évi V. törvény (Ctv.) 22. § (1) bekezdése szerint a cégnyilvántartás hitelesen tanúsítja a benne feltüntetett adatok, továbbá bejegyzett jogok és tények fennállását, illetve azok változásait. Ellenkező bizonyításig vélelmezni kell annak jóhiszeműségét, aki a cégnyilvántartásban szereplő, illetve Céglönlönyben közzétett adatban bízva ellenérték fejében szerez jogot. A (2) bekezdés szerint a cég – jóhiszemű személlyel szemben – nem hivatkozhat arra, hogy az általa bejelentett és a cégjegyzékbe bejegyzett valamely adat nem felel meg a valóságnak. A cég adataiban történő változást 30 nap alatt be kell jelenteni a cégbírósághoz [Ctv. 34. § (1) bekezdés]. Az alperes sem vitatta, hogy az ügyvezetői tisztségről való lemondás a cégnyilvántartásban átvezetésére nem került. A Ctv. 22. § (4) bekezdése szerint azonban, harmadik személy hivatkozhat olyan okiratra és adatra is, amely tekintetében a cég nem tett eleget a cégbírósági bejelentés, illetve közzétételi kötelezettségének, kivéve, ha az okiratban foglaltakhoz – a nyilvánosságra hozatal hiányában – nem fűződik joghatály.

Utóbbi szabályból következően egyértelmű, hogy a cég adatait – így a vezető tisztségviselőre vonatkozó adatokat is – feltüntető cégnyilvántartás adataival szemben van helye

bizonyításnak, amelyre az köteles, akinek érdekében áll, hogy a cégjegyzék adataitól eltérő állapotot a bíróság valósnak fogadja el (hasonlóan Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.398/2015/9.). A Ctv. alapján az adatváltozás bejelentése nem az alperes, hanem a cég kötelezettsége [Ctv. 33-34. §-a]. A Ctv. 33. § (2) bekezdése szerint a változás bejegyzésre irányuló kérelmet a cég képviselője jogi képviselő útján köteles előterjeszteni, amely szabályból következően az alperest, mint lemondott vezetőt ilyen törvényi kötelezettség nem terhelte.

Következésképpen a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy – a cégnyilvántartás adataival szemben – 2016. június 13. napján ügyvezetői tisztsége megszűnt [Pp. 164. § (1) bekezdés]. Az alperes az adós egyedüli tagjához címzett nyilatkozat csatolásával kívánta igazolni, hogy lemondott, és azt a döntéshozó tudomásul vette.

[42] Az ítéltábla álláspontja szerint a rendelkezésre álló peradatokból megállapítható, hogy az alperes az adósnál betöltött vezetői tisztségéről a felszámolás elrendelése előtt lemondott.

Az alperes által 6. sorszám alatt csatolt okiratok tartalma szerint az alperes ügyvezetői tisztségéről azonnali hatállyal lemondott, melyet az adós egyedüli tagja tudomásul vett. Kétségtelen, az alperes által csatolt okiraton tanúk nem szerepelnek, ezért azok a teljes bizonyító erejű magánokirat törvényi kellékeivel nem rendelkeznek (Pp. 196. §). Azonban azok, mint iratok (Pp. 199. §), a bizonyítási eljárásban felhasználhatók voltak.

Az okiratokban foglaltakat, azok tartalmát a Egyéb1-a által folytatott büntetőeljárás irataiban elfekvő tanúvallomás is alátámasztja. Könyvelő neve előadta, hogy az adóssal 2010. január 1. napjától volt szerződéses viszonyban, részére könyvelést végzett, és minden anyagot személy 1. neve-nak átadott, azt követően a hozzáférése is megszüntetésre került. Csatolta a megbízási szerződést és a tulajdonos részére átadott iratokról készült átadás-átvételi jegyzőkönyvet, amely 2016. június 13. napján kelt (61003/245-14-217. bü. számú büntetőügy 18. sorszám alatti irata).

Azt, hogy a lemondás a felszámolás előtt megtörtént, alátámasztja a jelen ügghöz csatolt felszámolási iratok között elfekvő alperes által 2016. október 27. napján tett bejelentés a lemondás tárgyában, amelyhez a nyilatkozatot szintén csatolta.

[43] Ezen tényekből arra lehet következtetni, hogy az alperes adósnál betöltött ügyvezetői tisztsége az általa állított időpontban – a felszámolás elrendelése előtt – lemondással megszűnt. Ezért az alperest képviselési jogának megszűnése miatt a lemondását követően az adóssal kapcsolatos mérlegkészítési, és a felszámolási eljáráshoz kapcsolódóan tevékenység zárómérleg készítési kötelezettség nem terhelte.

[44] Mivel a vezető rábízott idegen vagyonnal gazdálkodik, mint megbízott megbízatásának megszűnésekor a rábízott vagyonnal el kell számolnia, azt a gazdálkodó szervezetnek vissza kell adnia (Ptk. 6:279. §.). Ha a megbízatása azért szűnik meg, mert az adós gazdálkodó szervezet felszámolás alá kerül, kötelezettségét a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja tartalmazza. Ez alapján a vezető tisztségviselőt a felszámolást megelőző nappal

záróleltár és éves beszámolókészítési kötelezettség terheli, továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerint leltárkészítési kötelezettsége és 30 napon belül vagyonátadási kötelezettsége áll fenn a felszámoló felé. A Cstv. 33.§ (1) bekezdéséből következően a volt vezetőt is terheli a Cstv. 31. § szerinti kötelezettség, kivéve, ha bizonyítja, hogy a felszámolás megszűnését megelőzően a társaság felé elszámolt, a társaság iratait, vagyonát átadta, és tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

[45] A felperes által csatolt 2016 június 13-i nyilatkozat tartalmazza, hogy az alperes átadta az adós iratait (munkaszerződések, vevőszerződések, szállítószerződések, dokumentációk, banki papírok, azonosítók, minden egyéb iratanyag). A könyvelő által a büntetőeljárás irataihoz csatolt dokumentum tartalmazza, hogy a könyvelési iratok átadásra kerültek.

Azt, hogy a teljes iratanyag átadásra került, megkérdőjelezi azonban az a tény, hogy a megismételt eljárásban az alperes csatolta 8. számú beadványához a 2013. februári adósi bankszámlakivonatot, a beruházási előleg Kft3 átutalásának igazolására, valamint, hogy csatolta a 2016. június 16-i lemondásának napjára a bankszámla kivonatot a bankszámlán lévő összeg igazolásához.

[46] Az alapeljárásban az alperes nem állította és nem is igazolta, hogy a tagnak (az adós tagja Zrt. képviselőjének) az adós mérleg szerinti vagyonát a lemondáskor vagy azt követően átadta.

Az alperes által aláírt 2015. évre készült mérleg adatai szerint az adós vagyonnal rendelkezett (5.036.000,- Ft tárgyi eszköz, 501.000,- Ft készlet, 240.000,- Ft pénzeszköz, 6. sz. alatti irat). A vagyonátadás a lemondó nyilatkozat és az iratátadásról készült okirat tartalma alapján nem állapítható meg, ezek egyike sem említi a tag részére történő vagyonátadást, továbbá az okiratok kelte település neve, míg az adós székhelye azok keltének időpontjában város neve volt (adós székhelye., bejegyezve 2015. március 12., 4. számú irat). Továbbá az adós volt könyvelője a büntetőeljárásban is csak az irat átadásáról tett nyilatkozatot.

A megismételt eljárásban a bíróság felhívására az alperes állította a vagyonátadás megtörténtét is, de erre bizonyítékot csak másfél év múlva 2020. október 6-án csatolt. A nyilatkozat azonban – azon túl, hogy 4 évvel az állított átadás után, egy külföldi lakóhelyű személytől származik, egy olyan cég képviseletében, amely 2016. június 01-től a cégbíróság által megszüntetésre, majd felszámolás alá került – ellentmondásos, állítja a 2015. évi mérlegben szereplő vagyonelemek tételes átvételét összességükben megjelölve: Tárgyi eszköz 5.036.000,- Ft, Készlet: 501.000,- Ft, pénzeszköz 240.000Ft, de emellett rögzíti, hogy ezen felül is minden vagyont átvett. Ellentétes a nyilatkozat az alperes 8. sorszámú beadványban tett előadásával is, amelyben a 2015. évi mérlegtől eltelt idő miatt maga jelenti be, hogy az átadáskor a pénzeszköz 287.000-F volt.

Tény továbbá, hogy a felszámoló felé a tag által sem az irat, sem a vagyonátadás nem történt meg, az alperes a felszámoló felhívására az iratok és a vagyon fellelhetőségének helyét nem jelentette be.

Mindezek egybevetéséből az következik, ellentétben az elsőfokú bíróság döntésében foglaltaktól, hogy a vagyonátadás az alperes részéről nem bizonyított a tag irányában, ezért a vagyonátadásra a volt vezető a felszámoló felé köteles, amely azonban nem történt meg. Ennek következményeként helyes a felperes hivatkozása arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint a bizonyítási terhek megfordult.

[47] Ezért a felperesnek a perben – figyelemmel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írtakra és fentebb kifejtettekre is – a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét és az adós vagyonában ezt követően bekövetkezett vagyonsökkenés összegét kellett állítania, valamint az ok-okozati összefüggés fennálltát a felperesnek a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére hivatkozás esetén is nemcsak állítani, hanem bizonyítani is. Az alperest pedig annak bizonyítására volt köteles, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vezetői tevékenysége alatt nem következett be, vagy ha bekövetkezett, a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet tehát rosszul osztotta ki. Ennek ellenére az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt, mert az alperes vezetői felelőssége az elsőfokú bíróság által alkalmazott Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási szabályok alapján is megállapítható volt.

[48] Ezt követően az ítéltábla vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti megállapítási per egyes tényállási eleme fennálltát:

[49] A felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjaként az adóssal kötött kölcsönszerződés létrejöttének napját jelölte meg (2013. november 26.).

[50] A fenyegető fizetéseképtelenség nem azonos a Cstv. 27. § (2) bekezdésében szabályozott fizetéseképtelenséggel. Ez utóbbi pénzforgalmi szemléleten alapul: ha az ott szabályozott bármely feltétel megvalósul, akkor az adós, függetlenül a fizetési szándékától, képességétől, tényleges vagyonától, fizetéseképtelenségnek minősül, ellene felszámolási eljárás indítható. Fenyegető fizetéseképtelenség esetén nem az a döntő, hogy van-e az adósnak olyan tartozása, amely alapján a Cstv. 27. § (2) bekezdése értelmében – erre irányuló kérelem esetén – fizetéseképtelenségnek minősül-e, hanem lényeges az, hogy az adós a tartozását esedékességgel képes-e megfizetni. Ha igen, de egyéb – például gazdasági, stb. – okból nem akarja a kötelezettség kiegyenlítését, a fenyegető fizetéseképtelenség nem áll fenn, ebben az esetben ellene felszámolási eljárás kezdeményezhető. Ha azonban a tartozás megfizetésére az esedékességgel nem képes, mert nincs elegendő pénzeszköze, akkor bekövetkezik a fenyegető fizetéseképtelenség, és ha ezt a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy észszerűen előre láthatták, ettől az időponttól kezdve a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint – a felszámolás megindításától, mint feltételtől függően – beáll a felelősségük a hitelezőkkel szemben. A tartozás esedékességgel történő kielégítésének „képessége” likvid pénzeszköz meglétét feltételezi, vagyis nem elegendő, ha az adós teljes vagyona – készpénzzé konvertálása esetén – egyébként fedezetet nyújtana a tartozások kielégítésére. A hangsúly evonatkozásban az esedékességgel történő kielégítésen van, az adós képviselőinek folyamatosan figyelemmel kell tehát követniük a cég esedékes, lejárt tartozásait, és a cash flow kimutatást. A vezető döntési szabadsága kiterjed arra, hogy a lejárt tartozásokat milyen sorrendben elégíti ki, nincs olyan jogszabályi előírás, amely meghatározná, hogy a még

fizetéseket nem nyilvánított adósnak tartozásai rendezése során milyen sorrendet kell követnie (BDT 2013/3/47., Ítéltáblai Határozatok 2013/1/3. számú döntés).

[51] A fizetéseket fenyegető helyzet kezdő időpontjának megállapítása – az hogy az adós képes-e valamennyi lejárt tartozását esedékességkor megfizetni – általában a társaság vagyoni helyzetének, gazdálkodásának átfogó elemzését igénylő, bonyolult gazdasági kérdés.

A vizsgálat alapját a mérlegbeszámoló és az adós gazdálkodásának egyéb adatai adják. A mérleg a gazdasági év végére vonatkozóan (12.31.) adhat iránymutatást az adós vagyoni helyzetéről, statikusan, egy időpontra vonatkoztatva vizsgálható a likvid vagyon, azaz a készpénz és könnyen készpénzzé tehető vagyon, azaz a forgóeszköz állomány, és az ezzel szemben álló egy éven belüli esedékességű kötelezettség állomány. Az ítéltábla ugyanakkor megjegyzi, hogy az adott fordulónapra készített mérlegből nem állapítható meg, hogy az ún. rövid lejáratú (azaz egy éven belül esedékessé váló) kötelezettségek tételesen mikor válnak éven belül esedékessé. Ezért a nagy volumenű (értékű) gazdálkodást folytató adós esetén pusztán csak a mérlegadatokból általában pontosan nem állapítható meg – még adóév végére sem – a fizetéseket fenyegető helyzet kétséget kizáró bekövetkezte, az csak az adott év részletes gazdálkodási adatainak elemzése útján határozható meg. Könyvszakértői kérdés ekkor annak megállapítása, hogy az ilyen adós pontosan mely időpontban került olyan helyzetbe, amikor az esedékessé váló olyan kötelezettségeit azért nem tudta megfizetni, mert annak kiegyenlítéséhez nem rendelkezett az adott időpontban elegendő likvid vagyoni eszközzel (készpénzzel), illetve készpénzzé tehető forgóeszközökkel. Különösen igaz, hogy szakértő bevonása szükséges, ha nem mérlegfordulónapra történik hivatkozás a felperes részéről a fizetéseket fenyegető helyzet fennálltára nézve.

[52] Jelen esetben rendelkezésre álltak az adós 2013., 2014., valamint 2015. évi mérlegadatai, amelyek mindegyikéből az állapítható meg, hogy a mérlegforduló napon (12.31.) az adós likvid vagy likviddó tehető vagyonát jelentősen meghaladták rövid lejáratú fizetési kötelezettségei, amelyek arra engednek következtetni, hogy az adós már 2013. december 31. napján fizetéseket fenyegető helyzetben volt. A megismételt eljárásban a szakértő is a könyvelési alapbizonylatok hiányában, a közzétett mérlegek, beszámolók, szöveges mellékleteik és a bekért általános forgalmi adó bevallások alapján ezen időpontra a fizetéseket fenyegető helyzet fennálltát valószínűsítette, de szakértői bizonyossággal megállapítani nem tudta, azt 2014. március 31. napjára tette, amikor a felperes által nyújtott kölcsön visszafizetési határideje lejárt. A felperes a szakértői véleménnyel a fizetéseket fenyegető helyzet fennálltát 2014. március 31. napjával bizonyította. Ezt az időpontot az elsőfokú bíróság is megállapította, és a felek sem támadták fellebbezéssel.

[53] Az ítéltábla rámutat, a fizetéseket fenyegető helyzet fennálltának meghatározása azon túl, hogy az az alperesi vezetői felelősség megállapításának konjunktív feltétele, azért is jelentős, hogy az azt követően kifejtett vezetői magatartások értékelendők és vehetők figyelembe a vezetői felelősség körében. A vezető hitelezők felé fennálló kártérítési felelőssége szempontjából nincs jogi relevanciája, hogy a fizetéseket fenyegető helyzet fennálltát a vezető okozta.

[54] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése esetében a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának alapjául több tényállás szolgálhat, a felperes keresetében megjelölt tényállástól függően:

- az adós vagyonának csökkenését okozó magatartás.
- vagy olyan (az adósnál nem vagyonsökkenést okozó) más magatartás, mely a hitelezők követelését meghiúsíthatja.

A jogszabályi rendelkezésből következően, amennyiben a felperes keresetében vagyonsökkenést állít, a bizonyítandó tény a vagyonsökkenés bekövetkezése és mértéke, míg abban az esetben, ha a felperes a hitelezői igény meghiúsítására hivatkozik, ez esetben a vagyonsökkenés nem tényállási elem. Ebben az esetben azt kell bizonyítani, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett, a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igények kielégítése a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartása következtében meghiúsulhat, vagy meghiúsult.

[55] A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy a 2014. évi mérlegadatok szerint a befektetett eszközök január 1-i 48.441.000,- Ft-os értéke december 31-ére 5.036.000,- Ft-ra változott, ezért a vagyonsökkenés mértéke 43.000.000,- Ft, majd a szakvélemény elkészültét követően konkrétan megjelölve a károkozó magatartást:

- továbbra is hivatkozott a felszámoláskor a vagyonátadás hiánya miatt 6.299.000,-Ft kárra,
- a 2014-es ingatlan „áron aluli” értékesítéséből eredő 19.788.000,-Ft kárra,
- az ingatlan értékesítéséből befolyt 19.050.000,- Ft B Kft. részére, mint indokolatlan és célszerűtlen módon való kifizetéssel okozott kárra,
- és 2014. június 23., és 24. napján az alperes érdekeltségébe tartozó C Kft. részére történő 2.000.000,- Ft és 1.000.000,- Ft kifizetéssel okozott kárra.

1) A felszámoláskori vagyonátadás elmulasztása esetén, az átadásra kötelezett által okozott kárt, annak összegszerűségét, a felszámolás elrendelését megelőző napon meglévő adósi vagyon és az át nem adott vagyon különbözeteként kell meghatározni a kialakult gyakorlatnak megfelelően (BH2017. 192). Mivel jelen esetben a tevékenységzáró mérleg készítése elmaradt, a felszámolást megelőző napon meglévő vagyon összege nem ismert, a vagyonátadás hiányában pedig ez utóbbi érték 0 forint volt, így a rendelkezésre álló 2015. évre készített mérlegből kiindulva állapította meg a felperes a felszámolási eljárást megelőző napon az adósságot illető vagyon értékét 6.299.000,-Ft-ban, (tárgyi eszközök 5.036.000,- Ft, készlet 501.000,- Ft, pénzkövetelés 243.000,- Ft, és pénzeszköz 240.000,-Ft, és megjelölte az időbeli elhatárolás összegét is).

A felperes tartamában tehát arra hivatkozott, hogy a felszámolás elrendelését megelőző napon meglévő vagyon a 2015. évre szóló mérlegben lévő vagyonnal egyezett meg.

Az alperes a 2015. évre szóló mérleg aláírásával Számv.tv 20. § (6) bekezdése és a 15. § (3) bekezdése szerinti valóság elvének megfelelően elismerte az abban foglaltak valóságát és azt is, hogy az megfelel a Számv.tv alapvető rendelkezéseinek, azaz a valóság elve mellett a teljesség elvének és az számviteli bizonylatokkal alátámasztott. Azt, hogy 2015. december 31-én a mérlegben szereplő vagyon a társaság rendelkezésére állt, azt az alperes sem vitatta. Vitatása arra terjedt ki egyrészt, hogy azt átadta a társaság tagjának, melyet az ítéltábla a fent kifejtettek szerint nem talált bizonyítottnak, másrészt, hogy a felszámolás elrendelését megelőző nappal ez már nem képezte a társaság vagyonát. A vitatásra tekintettel a Pp. 164. § (1) bekezdésben foglalt főszabály szerint, mivel a tény annak a félnek kell bizonyítania, akinek az érdekében áll, hogy azt a bíróság valóban fogadja el, a felperesnek kellett volna bizonyítani. A felperest terhelte volna tehát annak bizonyítása, hogy az utolsó mérleg fordulónapján meglévő vagyon megegyezett a felszámolás elrendelését megelőző napon meglévő vagyonnal. Ez azonban az alperes magatartása miatt, azzal, hogy a felszámolás megindításáról tudva, a felszámolás elrendelését megelőzően lemondott, és az iratokat egy külföldi állampolgárnak átadta, az iratok hollétéről a felszámolót nem tájékoztatta, az iratok a felszámoló részére átadásra nem kerültek, így az iratok hiányában a felperes számára a bizonyítás lehetetlen volt.

De mivel a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint egy adott tény csak „általában” kell annak a félnek bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azt a bíróság valóban fogadja el, attól indokolt esetben el lehet térni. Jelen esetben éppen az alperes felszámolást megelőző lemondása, és egy külföldi állampolgárnak való iratátadása miatt nem tudott eleget tenni a felperes bizonyítási kötelezettségének, ezért a bizonyítási teher megfordult, és az alperesnek kell bizonyítania állítását, hogy a vagyon az adós elleni felszámolási eljárás megindításáig már nem létezett. Ezzel ellentétes álláspont azt eredményezné, hogy minden a vagyonátadási kötelezettségét elmulasztó vezető tisztségviselő, ha egyúttal iratátadási kötelezettségét sem teljesítené, mentesülhetne a kárfelelősség alól (Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.354/2019/7-II. számú ítélet)

Az alperes a vagyon meglétét a lemondás időpontjára nem vitatta, maga is úgy nyilatkozott, hogy a lemondáskor ezek a vagyonelemek megvoltak, sőt a bankszámlán 287.768-Ft volt.

Az alperes előadta, hogy a tárgyi eszköz soron feltüntetett összeg beruházásra adott előleg volt 2013. február 25. napján a Kft3 részére, és csatolt egy bankszámla kivonatot. Az iratok hiányában azonban nem állapítható meg, hogy a beruházás során kinek milyen kötelezettsége volt, mikor kinek kellett teljesíteni, teljesítettek-e. Nem bizonyította ezért az alperes, hogy a beruházási előleg ténylegesen a társaság érdekében került felhasználásra, történt-e teljesítés és ennek hiányában az igényérvényesítés körében eljár-e. Ezzel az alperes nem igazolta állítását, hogy a felszámolás napját megelőző napon a társaság vagyona már a cég érdekében részben, vagy egészben felhasználásra került.

Így az ítéltábla megállapította, hogy a 2015. december 31-i napra készített mérleg szerinti vagyont a felszámolást megelőző napon meglévő vagyonnal azonosnak kell tekinteni (kivéve az időbeli elhatárolás összegét, amely tartalmában csak a mérleget korrigáló tétel, a

bankszámlán lévő pénzeszközt, mert annak átadását a tag részére az alperes igazolta, és a követelések összegét, mert az iratátadással a követelésállomány átadása igazolt), mely átadásának elmaradása, és az ahhoz kapcsolódó tájékoztatás elmaradása az esetleges igényérvényesítésre, 5.536.501,-Ft vagyonsökkenést okozott.

2) Az alperes 2014. június 24. napjától volt cégjegyzékbe bejegyzett ügyvezetője az adósnak, de a felperes állította, hogy ezt megelőzően is árnyékvezetőként eljár, már a kölcsönszerződés 2013. novemberi megkötésekor is.

Árnyékvezetőnek minősül az, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalában ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol. Jellemzően ilyen, a gazdálkodó szervezet többségi befolyással rendelkező tagja, annak képviselője.

Jelen esetben az adós egyedüli tagjának részvényese az alperes és édesapja volt, továbbá az alperes a tag képviselője is volt. Ez már önmagában megalapozza az alperes árnyékvezetői minőségét a cégjegyzékbe történt vezetőkénti bejegyzését megelőzően. Azt, hogy az alperes árnyékvezetőként járt el, alátámasztja az is, hogy a felperessel 2013-ban kötött kölcsönszerződésnél a felperes kizárólag alperessel tárgyalt.

Így a bejegyzést megelőző időponttól, 2014. március 31. napjától a felperes által megjelölt, alperes által árnyékvezetőként kifejtett vagyonsökkenető magatartás is vizsgálható volt.

- A felperes hivatkozása nem alapos a 2014. június 1. napja utáni áron aluli értékesítés miatti 19.788.000,-Ft vagyonsökkenésre. A szakértő a szakvéleményében az általános forgalmi adó bevallások és mérleg alapján, 2014.április 01. és 2014. június 30 között eszközcsökkenéshez kapcsolódó veszteségként 19.788.000-Ft-ot mutatott ki, mert az eszköz (ingatlan) 34.788.000-Ft nyilvántartási értéke mellett, 15.000.000, Ft-ért került értékesítésre a A Kft részére. Az alperes előadása, az ingatlannyilvántartás adatai, és a vevő nyilatkozata alapján azonban megállapítható volt, hogy az adós ingatlannal nem rendelkezett, nem vásárolt ingatlant, saját beruházással egy felépítményt létesített, amelyet használatba vételi engedély nélkül adott el a vevőnek, aki használatba vételi engedéllyel jelenleg sem rendelkezik. Az értékesítés ezért vagyonsökkenést nem eredményez azzal, hogy a ráfordított összegnél alacsonyabb áron történt az értékesítés.

- Helytálló azonban a felperes hivatkozása a 2014. évben befolyt (15.000.000 Ft+ÁFA) 19.050.000,-Ft vételár Kft4. (2014. május 30., június 02.) részére történt kifizetés által okozott kárra.

Tipikusan vagyonsökkenető magatartásnak minősül, ha a vezető kirívóan ésszerűtlen kockázatot vállal és ezzel kárt okoz. Jelen esetben ez megvalósult. Önmagában a külföldi piacra lépés nem ésszerűtlen, vagyonsökkenést okozó lépés egy gazdálkodó szervezet részéről. Az adós azonban ekkor már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, és a hitelező kielégítése helyett tervezte a külföldi piacra lépést, és bevétel nélkül 15.000.000- Ft tanulmányt rendelt, amelynek értéke a felperessel szembeni tartozásával egyező volt. A

tanulmány elkészülte sem nyert bizonyítást a perben, de ha elkészült is, a cég szempontjából, ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltaktól, a külföldi piacra való lépés indokolatlan, ésszerűtlen kockázatot jelentő, és rendkívül költséges volt, melyhez az adós működéséből származó bevétellel nem rendelkezett, és a piacra lépéshez csupán egy tanulmány elkészítéséhez az értékesítésből származó bevételét is felhasználta.

- Helytálló volt továbbá a felperes által a 2014. június 23. és 24. napján 3.000.000,-Ft összegnek a C Kft részére történő kifizetéssel okozott kárra való hivatkozás, amellyel családja érdekeltségi körébe tartozó vállalkozás érdekeinek szem előtt tartásával járt el. A Cstv. 33/A § (1) bekezdésben foglalt rendelkezésnek nem vitásan az a célja, hogy a külső hitelezők érdekeit, ezáltal a gazdasági élet biztonságát szolgálja. Az alperes családi érdekeltségébe tartozó cégek javára történő kifizetés az aktív vagyont csökkentette, mivel további bevétele az adósnak nem volt, szükségképpen a felperesi hitelező követelésének kielégítését megghiúsította.

[56] Az alperes előadta, hogy a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el. Ilyen magatartásnak azonban nem tekinthető, ha a vezető a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, tudva az adós elleni felszámolási kérelemről (a felszámolási iratokból megállapítható, hogy 2016. június 8. napjáig bizonyosan értesült a felszámolásról, mert beadványt nyújtott be) lemond, és a felszámolás elrendelése előtt a társaság iratait, egy külföldi, a felszámoló által Magyarországon el nem érhető személynek átadja, a lemondásról, iratátadásról a felszámolót nem értesíti.

[57] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróságtól eltérően az ítéltábla megállapította, hogy az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megalapozó valamennyi törvényi feltétel fennáll, az alperes kimentése a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel eredményre nem vezetett. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta a rendelkező részben foglaltak szerint.

[58] A felperes fellebbezése az alperes felelősségének megállapítására tekintettel eredményre vezetett, amely következtében teljes egészében pernyertes lett, függetlenül attól, hogy az ítéltábla a vagyonsökkenés mértékét a kereseti kérelemtől eltérően határozta meg. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben ugyan a vagyonsökkenés összegét meg kell határozni az ítéletben, azonban marasztalás nem kérhető, a per csupán a vezető felelősségének megállapítására irányul. Ezért az első- és másodfokú perköltsége megtérítésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles. Az elsőfokú perköltség a felperes által előlegezett 10.033,- Ft összegű tanú díjból, 98.200,- Ft összegű szakértői díjból és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységgel arányosan megállapított 541.767,- Ft összegű ügyvédi munkadíjból, míg a másodfokú perköltség a ugyanezen jogszabályi rendelkezés szerint a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból áll.

[59] A feleket az ügyben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogra figyelemmel előzetesen meg nem fizetendő elsőfokú és fellebbezési eljárási illeték viselésére az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán

jelen ügyben alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az alperes köteles.

[60] A felperes az illetékfeljegyzési jog miatt szükségtelenül megfizetett 132.000,- Ft illeték visszatérítésére jogosult az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Szeged, 2021. február 11.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró